

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Του Ριχάρδου Έγγε Σαβάζ

(Ιστορία Περιπετειών αγονίας και τρέμου)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το είρωνικό της γέλιο είχε εξαφανισθή πειά. Τό είχε αντικαταστήσει με στεναγμούς και δακρυά.

— Πιστεύατε με, ξανάπε, ότι είχα σκοπό να μη παρουσιασθώ στους φίλους και στους συγγενείς σας, να σάς αφήσω στον σταυλό να πάτε στους Βελέσκη μόνος σας. Όταν όμως είδα τα μάτια του διενδυντού της αστυνομίας να καρφωθούν επάνω μου, δεν έπτόχηνα να φύγω. Ο άποτομος χωμοίος δύο συζύγων θά ήταν σ' αποτος πολύ. Πρέπει να τό ένοιόσαστε τίλος πώς δεν θά έδεχόμουν να με παρουσιάσετε για σύζυγόν σας στους συγγενείς σας. Τώρα όμως έτι έγινε έγινε. Είμαι πειά στα χέρια σας. Αν νομίζετε σωστό να πάτε στο ένοδοχείο κάτω να με καταγγέλλετε και να δηγηθήτε την ιστορία μου, πηγαίετε! Αν όχι, ο έργο θά σά; ζητήσουν τό διαβατήριό και τή κατ'οσας για μένα. Κάνετε ό,τι θέλτε. Πάντως σύμφωνά με τό διαβατήριό σας και τους ρωμικούς νόμους, είμαι ή έπίσημος γυναίκα σας. Η τύχη μου είναι στα χέρια σας... Διαλέξτε!

— Αρχσα να ουλοζίζωμαι ότι δεν είχα καθόλου δίεγο να παραλώσω την καλλονή αυτήν στα βίαια χέρια της Ρωσικής αστυνομίας. Με βρήκη φωνή τέλος απήνηρα: — Αρετά πειά. Φθάνει έως εδώ. Θα κάμω ό,τι θέλετε. Θα σά; δηλώσω ως έπίσημον σύζυγόν μου! Έτσι... — Λοιπόν... λοιπόν δεν ήπιόσθε ποθ δεν είμαι σύζυγος του Δικ Γκαίνς; με ρώτησε π'λαν με χαριτωμένο τρόπο ποθ με τρέλλανε. — Να ληηθώ γ' αυτό; Κάθε άλλο. Αντιθέτως εύχαριστοθμαι, διότι δεν άνήκετε εις κοινά άλλ'ν π'ην έμοδ... Της είπα τα λόγια αυτά και π'ηρα έσως συγχρότως ύφος άγρο και κατακτητικό, γιατί την είδα να τρώξη και να τραβίται μακριά μου. Συγχρότως ένας χτύπος ακούστηκε στην πόρτα. Ήταν ό γρηματέος ό ένοδογειον και ήχητο να ζητήση τό διαβατήριό μας, για να τό παραδώση στην αστυνομία. Έδώσα άμέσως τό διαβατήριό κι' έδήλωσα την Έλλην ως γυναίκα μου.

— Ο υπάλληλος έφυγε και ή ώραία μου μπήκε στο δωμάτιό της λίμποντας από χερά. Σέ λίγο την είδα να ξαναρβίξη κοντά μου έντελώς άγνώριστη, μεταμορφωμένη! Από γυναίκα του κόσμου, από πολιτική συναιμότις έγινε σαν μικρή παιδούλα. Μορφάτσουνα μάλιστα σαν κακωμένο παιδί είπε: — Και τώρα ποθ ξέρετε ότι δεν είμαι ή κ. Δικ Γκαίνς δεν θά με περιποιησθε όπως προτά; — Άπ'έναντίς, έρώναξ, τώρα θά τό κάμνω άκόμα. Συγχρότως οίχηκα να την άγκαλιάσω. Αυτή όμως ξερονίσε ταραχίνα και έξηφανίσθη. Μπήκε στο δωμάτιό της, έκλεισε με τό κλειδί κι' άρχισε να γελά δυνατά. Τι μ' έμελλε; Δεν θά γελούσε πάντα μαζί μου. Ήσουν άποφασισμένος να της αποδείξω ότι είμαι άθωος. Βέβαια τ' άσπεία δεν θά κρατούσαν πολύ, άλλ' όπωσδήποτε θά την απέλαύβανα στο τέλος. Ήταν ώραία άλλως τε και μ' άσπε.

— Εροφνήξα άκόμη έία ποτήρι σαμπάνια και βίλεποντας τό στολισμένο τραπέζι είπα γελώντας: — Τό έπίσημον γαμήλιον δελπνόν μου!... Έπειτα ξάπλωσα οέ μιά πολυθρόνα προσπαθώντας να γελάσω, έγώ... ό έγκληματίας μιθς ήμερας. έγώ ό άναρχικός, έγώ ό ύποποτος, ό άποφευγών την μυσίτην άστυνομίαν, έγώ ό κατωτραμμένος, ό άπελαϊσμένος!

ΦΡΙΚΩΛΗΣ ΜΗΝ ΜΕΛΙΤΟΣ

Δεν ξέρω πόσην ώρα έμεινα βυθισμένος στις σκέψεις μου. Έσως και λίγα λεπτά της ώρας. Τέλος ξεφάνισθηκα από τό χριπίημα της πόρτας. Μήπως ήταν άραγε ό άθροπος του τρίτου τμήματος; Μήπως σάς ύποπτεύθηκε στο τραϊνό ό βρωδός Φ. Ίεδοιχ; Ή μήπως ήσαν τα δελνά του; Κρότος άκούσθηκε στο διάδρομο.

Οέ μου! μου φαίνεται πώς άκουσα της αυθεντίας χειροπέδες! Τόκμοντας πήγα εις την πόρτα και την άνοξα.

— Ήταν ένας ύπηρέτης ό όποιος ήλθε να σηκώση τό τραπέζι.

Μοθ έξήγησε την άδεια και τοθ την έδώσα. Έν τώ μεταξύ άλλος ύπηρέτης μου έφρεσε τό έπισκεπτήρια τών συγγενών μου, Βορδός Βελέσκη, ύποπλιούρχου του Αύτο ρατομικού πολεμικού ναυτικού και τοθ Άλεξ'νδρου Βελέσκη ταγματάρχου της Αύτο ρατομικής φρουράς.

Οι δύο κύριοι ήλθαν να χαιρετίσουν τόν κύριον και... την κυρίαν Λένοξ! — Άς έλθουν! διέταξα. Δεν μπορώ να

μη δεχθώ τοθ άνεψόν τοθ Κωνσταντίνου. Άλλως τε τώρα μου χρειάζεται λίγη συντροφία.

Πήλοισα οτή πόρτα της έπίσημου ουζύγυ μου και όταν χτύπησα, ή Έλένη μου απήνητησε ότι άσχολείται με της άποσκευής της.

— Αύριο τό πρωί, άγαπητέ μου, θά σέ δω στο πρόγευμα, μου είπε.

— Άλλ' άπόψε έχουμε δύο έπισκέψεις, τοθς άξιωματικούς Βόριν και Σάσαν Βελέσκη, είπα.

— Ά!

— Ναι, και θά σέ ζητήσουν, γλυκειά μου άγάπη!

— Καλά, πολυ γαπημένο μου, απήνησε τρυφερά.

Την στιγμή αυτή μπήκαν και οι δύο άξιωματικοί, ό Βόρις με στολήν τοθ ναυτικού και ό άδελφός του με στολή άξιωματικού της έφιππου Αύτοκρατομικής φρουράς.

Μόλις άνταλλάξαμε τοθς συνήθεις χαιρετισμούς, ό Βόρις είπε:

— Φιλοβμαι ότι ή έπίσκεψίς μας δεν γίνεται οέ ώρα κατάλληλη. Βλέπω, άγαπητέ μου συνηταματάρχα, ότι είσθε νευρικός. Θα σάς κούρασ τό ταξίδι.

— Θέ μ'ον, έσκέφθηκ, μήπως φαίνομαι τρομαγμένος; Ένοχος;

— Και ή κυρία! έξηκολούθησεν ό Βόρις. Είναι κουρασμένη; Αυτό θά μ'ας άπογοητεύση πολύ.

— Πώς έχουν όνομα χαϊδευτικό οέ σένα, ένα γιγαντα, ρώτησα ξεαφρα τόν Σάσα, άλλόζοντας όμιλια.

— Αυτό τό όνομα άρέσει σταίς γυναίκες, έξήγησεν ό Βόρις.

— Ναι, είτε γλαστός και ό Σάσας. Οι έχθροί μου μ'έλενε Άλίξανδρον και οι φίλοι μου Σάσαν. Έλπίζω, συνταγματάρχα μου, ότι θά προτιμήσετε τό δεύτερον και σίς. Την τελευταίαν λίξιν τοθ Σάσα την άκουσε ή Έλένη ή όποιο έμψανε αυτή τή στιγμή στην αίθουσα και προσέθεσε.

— Και έγώ έπίσης τό δεύτερο.

— Τό περιμένα ξεαδέσφη μου, έρώναξ ό Σάσας, ό όποιος με την τόλμη τοθ άξιωματικού έίλωσε ένα γερό φίλημα στην κ. έπίσημον σύζυγό μου. Με τόν ίδιο τρόπο την χαιρετίσας και ό Βόρις.

— Επρόσθεσα πολύ καλά ότι ή εύμορφη της δ'ηθεν κ. Λένοξ, πρόην Γκαίνς, τό γένος Βίνδερμπυλ-Άστω, είχε κατακτήσει την καρδιά τοθ ένός από τοθς δύο κυρίους, οι όποιοι θρόνιτη την έκένταζ'ν στα μάτια, άνω αυτή τοθς ύπεθέκωνε να καθίσουν..

— Βλέπεις, Σάσα, ότι δεν είνε περίεργο ποθ άκούσαμε στο θέατρο να μιθουν για την «ώραία μάμμη».

— Στο θέατρο; ρώτησεν ή Έλένη, ποιός μιλοθς για μένα;

— Ω! ό Παλιούρ και ό πολυκμη Όβορδσκη. Σάς συνήνησαν στο σταθμό με την πριγκηπισσαν Παλιντζην.

— Ά! ναί, είχα την εύχαριστήριον, έξάδελφί μου, να γνωρίσω τοθς κυρίους αυτούς. Και τί έλεγαν για μένα; Άλλ' όχι, όχι δεν θέλω να μάθω γιατί και οι δύο θά μου ποθν κοπλιμένα.

— Άλλά ό γερο-Όβορδσκη θά ληρηθή πολύ αν δεν σά; κάνουμε γνωστούς τοθς ύνους ποθ έκανε για σάς.

— Τότε λοιπόν πέτε τους, είπε γλαστή ή Έλένη.

Και άμέσως ό Σάσας, χωρίς να χάση καιρόν, άρχισε να δηγηται:

— Λοιπόν, εξαδέλφη μου, ό Όβορδσκη έλεγε ότι στον σταθμό αντίμωσε μία ώραία γυναίκα, ύστερα από ταξίδι δύο ήμερών. Φιντζόμαι, προσέθεσε, όταν ξεκίνησε τι θά ήταν! Και δεν είχε άδικο καθόλου, θεία μου. Στενωχοφώμαι μάλιστα ποθ δεν σάς ύποδέχθηκα κι' έγώ στο σταθμό. Ήμουνα της ύπερησίας.

— Άλήθεια θά έρχόσαστε στο σταθμό να με συναντήσετε! Αυτό είνε εύχάριστο. είπεν ή Έλένη.

— Μπ! θά ήχητο εκεί για να δ'η και τή μνηστή του, τή πριγκηπισσα Δόξ' Παλιντζην, προσέθεσεν ό Βόρις.

— Ο Σάσας άγειμμένος εκένταζε τόν άδελφό του και την κυρία.

— Έγώ τέλος άνακατέυθηκα στην όμιλια τους, γιατί δεν μ'ε άρεσαν διάλονον τα βέμματα και ή οικειότης τοθ ώραίου άξιωματικού προς την «έπίσημον σύζυγόν μου». Άλλάξα τό θέμα και ό Βόρις έφρεσ τόν λόγον για την «ναϊόθηα και την ταχύτητα τοθ τορπιλλόβλου «Βιάδνικ».

— Έτσι άγιναμε δύο ζεύγη και έγώ μ'έν μιλοθσα με τόν Βόριν από τό ένα μέρος τοθ τραπέζιού, από τό άλλο θά ή Έλένη και ό Σάσας μουροζίζαν καθισμένοι στον καναπέ.

Δεν μπορώ να πώ τι άκρωβός συζητούσαν. Όπωσθήπετε πρόσθεσα ότι ένφ ή συνομιλία τους είχε άρχισή με γέλια και άσπεία, κατόπιν έγινε έμπιστευτική και συζητούσαν με χαμηλή φωνή. (Άκολουθεί)

ΒΟΚΛΙ

